

LBRIS

We know
books

AGAPE F.H.

BUSOLA

CĂTRE

Nova Scotia

„CLEPSIDRA CORMORANULUI”

*

Editura
Petale Scrise
Nojorid, 2023

PROLOG

– A fost odată un hoț în portul ăsta și se numea Gaiță.

Cârpea o bluză. Când se înțepă cu acul, o lăsă în poală și își duse degetul la buze.

De pe un scaun din fața ei o privea un bărbat, aplecat asupra unei cratițe căreia îi răzuia dosul de arsură. Jos, un băiețel de cinci ani îi era lipit de picior. Terminase de șters, în legea lui, o altă cratiță.

– Eric, scoate mâinile din apa aia, că-i murdară!

– Se spală după, lasă-l în pace, tuși bărbatul.

Eric scoase un chiot și plesni apa cu palmele. Era o mică oglindire de-a tatălui său, cu aceeași colină plantată pe pârtia nasului, aceeași formă a feței, bărbie proeminentă și păr pământiu.

Mama sa oftă, dregându-și glasul. Ar fi continuat povestea dacă, din pătuț, n-ar fi început să plângă Ezra - motivul pentru care bărbatul devenise tată a doua oară.

– Mai trăiește hoțul? își întrebă Eric mama când ea se întoarse cu ghemotocul nemulțumit în brațe.

– Nu se știe, zâmbi ea. Unii spun că da, alții spun că dus a fost încă din ziua în care a dat bir cu fugiții.

– Și unii mai spun că s-a încurcat cu pirații, adăugă bărbatul cu jumătate de gură, pasându-i o altă cratiță lui Eric, s-o șteargă.

– Pirați? Câți? căscă el ochii, chiar dacă taică-său intenționase ca șoapta sa încordată să fie mai mult pentru sine.

Capul familiei își mută privirea la ușa deschisă dinspre prispă, poposind o clipă cu ochii pe soția sa și pe Ezra, care se smiorcăia în continuare.

– Zece.

Când îl auzi răspunzând, femeia sâsâi încet. Eric o privi mirat, cu mâinile și ștergarul ascunse în cratița mai mare decât capul lui. Era surprinzător de inteligent pentru un prichindel. Ieșind la aer în curte, după ce adormeau copiii, părinții lor aveau adesea contradicții cu privire la inteligența cui o moștenise Eric. Ea își lăsa capul pe umărul lui, privind ulița tăcută de sat.

– Atâta timp cât Eric n-o să ajungă ca Gaiță, poate să moștenească inteligența cui o vrea el, glumi bărbatul.

– Și cum a ajuns Gaiță, de nu-ți convine?

– Aproape uitat de lume. Pe câți ai mai auzit tu acum că-și adorm odraslele cu povestea lui?

– Prea puțini, oftă femeia.

Soțul său îi sărută creștetul bălai.

– Vreau ca Eric al nostru să fie ceva mai... mare. Nu degeaba i-am dat colțul de rechin de la bunică-miu. O să audă lumea de el cum a auzit de Cormorani.

– Chiar dacă asta ar însemna să trăiască o viață ca ei?

Melancolia omului se risipi ca nisipul împrăștiat de vânt. Își privi femeia în ochii-i de peruzea, iar un zâmbet șăgalnic îi gădilă linia dreaptă dintre buze.

– Măcar n-o să aibă un căpitan care să-l toace la cap cum toci tu ceapa.

Ea izbucni în râs, însă el rămase neclintit. Luna era ridicată pe cer, la fel de înghețată precum chipul său. Chiar dacă ea, prin răceala sa, își ascundea cu pricepere promisiunea de statornicie din fiecare noapte, bărbatul o simțea aieva pe

propria sa piele. Văzându-și soția râzând, parcă zâmbea la rîndul său, cumva fără să-și lase buzele să se arcuiască mai mult decît le dăduse frâu cu tremurul de mai devreme.

Era ceva mai amar ca secretul lunii în poveștile despre *Cormoran*. Ceva care făcea pe oricine le auzea să le simtă ca pe-o viață de demult.

NĂLUCILE DIN MAHALA

1740, Georgia

Insula Tybee

Ca orice cârciumăreasă, doamna Xu era pedepsită de soartă să se trezească *prea* de dimineață.

Se plângea de oase și de vreme doar pentru ca tinerii familiei să o mai înlocuiască în spatele tejghelei. Mulți din zonă încă se întrebau *cum* și *dacă* ea mai trăia, fiind cea mai în vârstă dintr-un grup de emigranți ajunși acolo de pe țarmurile estice.

– Uite că încă *sunt* în dimineața asta, bombănea ea în bătrâneasca obârșiei sale de fiecare dată când deschidea ochii mai devreme decât găinile.

Nu era ca și când avea cine să îi răspundă. Nici nu trebuia. Să vocifereze că mai trebuia să trăiască o zi era destul cât s-o facă să se scoale din pat cu nervii ciopliți ca statuile grecești.

Taverna nu-i mersese vreodată mai rău ca atunci. Să-și plângă de milă era singura alinare pe care putea să și-o aducă.

Atunci când sesiză primul client, doamna Xu abia deschisese cârciuma și își număra puținele parale. Să pară prea disperată l-ar fi alungat cu una cu două, deci profită de ceea ce făcea pentru a-și ascunde mirarea deja adunată între riduri. Îi aruncă doar o otheadă, încercând să stâmească interesul printr-o indiferență nevinovată.

Văzuse de la o poștă trăsăturile clientului, similare cu ale tinereții ei - pielea lucioasă, bine întinsă pe pomeții ridicați, și în

ochii migdalați se putea citi o sfidare fățișă. La statură, băiatul era subțire, la fel de subțire ca șuvița albă ce-i brăzda valurile castanii de păr. Porțiunea de frunte de dedesubtul albului era împrôscată cu pete ceva mai deschise la culoare decât mierea care îi poleia restul chipului.

Femeia nici nu apucă să își dregă glasul pentru un „bun-venit”, că dădu de el privind-o urât, cu coatele pe tejgheaua înaltă. Parcă mai devreme era în prag! Uitându-se peste ramele ochelarilor, doamna Xu observă cu stupoare că-n prag apăruse o haită de alți șapte de-alde lui, ceva mai mari și mai fioroși.

– Ce gentilom, articulă bătrâna în limba sa, la care figura clientului o făcu să regrete că vorbise.

– N-ai cum să stai aici și să nu știi engleză, tanti!

De la ochii pătrunzători și vicleni la arcada dreaptă a nasului, de la obrajii lați cât palma la profilul alungit al feței, ca un bot, clientul îi amintea doamnei Xu de-o vulpe.

În afară de el, printre bărbații care intraseră era și unul mic, slăbănog, născut parcă în praf de cretă și cu o claie de păr răscolită ca după trei chefuri. Vreo doi se aplecaseră pe sub tocul ușii ca să încapă; alți doi aveau fân uscat în loc de păr - unul era înalt de abia-i ajungeau pantalonii la glezne, celălalt îmbrăcat într-un surtuc decolorat. În urma lor intrară un pletos așa bronzat că amintea de o oală ruginită, iar ultimul, cu mustață, era lat cât ușa.

– Pot să ating?

Văzând cum mâna zbârcită a bătrânei se apropie de șuvița lui albă, vulpoiul o plesni din scurt, peste tejghea. Icnind, doamna Xu se dădu în spate. Neobrăzarea lui o făcu să-și holbeze ochii cât cepele.

Bădăranul.

– Bietu' de tine... blestemat? întrebă femeia răgușită.

– Nu.

– Atunci... tu posedat? Vrajit?

Vulpoiul își acordă vocea, gata să încheie interogatoriul cu încă un „nu”.

– Tu spălăcit? Tu bolnav? insistă doamna Xu.

– Eu sănătos, îi imită el lipsa de vocabular. Sănătos tun chiar...

– Shan, o luăm noi în primire dacă azi stai prea bine cu răbdarea! lătră unul din spate.

– Fleanca! se răsti bătăranul. Deci, cât sunt trei camere?

– Trei camere la... la atâția?!

Femeia bodogăni ceva de mai multe paturi, apoi de un preț pe care îl notă cu mâna tremurândă pe o hârtie. I-o băgă sub nas bătăranului, alături de trei chei.

– La etaj, camerele. Scările sunt la stânga. Mesele-s colo, zise ea, cu mâna întinsă la dreapta.

După ce Shan îi trânti banii dinainte, doamna Xu rămase încruntată, privind în urma clienților, așa mulți că altminteri i-ar fi avut în trei-patru săptămâni. Apoi, strigă pițigăiată un nume, iar după ușă îi apăru nepotul – deși calm și destins, scăpa zâmbete de le numărai pe degete. Era bine făcut, bărbos și tuns foarte scurt.

De regulă, nepotul își auzea numele pronunțat mai mult în engleza care circula prin mahala, stricată de atâtea accente câte stele pe cer. Bunica sa era singura care ținea morțiș să-i reamintească la ordinea zilei pronunția întreagă și corectă. În sinea sa, el pufnea. Se născuse și crescuse în Lumea Nouă, ce conta dacă într-un colț uitat de lume! Nu se obosea să-i învețe bătrânei limba încurcată de baștină doar ca să-i facă pe plac.

– N-ai plecat înapoi? îl întrebă ea englezește.

– Am pus pe ușă prăvăliei „pauză de masă” ... și oricum e sub cheie. De ce, ce-i?

– Am halucinații? întrebă bătrâna încet, numărând din nou banii. Sau începe să ne meargă mai bine?

– Sunt vremuri și vremuri, bre, ridică el din umeri, uitându-se împrejur pentru a-și da seama ce lipsea. Unde-i Mazu? Se înserează.

În fața oglinzii, bărbatul își încordă degetele pe mânerul foarfecii. Cu cealaltă mână întindea de o șuviță de păr pe care, imediat după, o privi cu regret cum căzu.

Pe mare, aducea ghinion să-ți tai părul, însă ceilalți nu-i împărtășeau credința ridicolă. Mai mult, îl luau peste picior, fapt care nu îl deranja nici cât negru sub unghie. O privire îi ajungea să închidă până și cea mai slobodă gură, inclusiv a țintașului lor problematic, William.

Inclusiv a lui Maty.

Se încruntă ca să alunge gândul. Încercă să se concentreze, să își taie mai drept părul din spate. N-avu izbândă.

Nu mai auzise numele lui Maty, fostul bucătar al navei lor, de luni întregi. Nu știa ce-l frigea mai tare: să admită că se obișnuise cu absența lui - și, implicit, a lui Jackson - sau să înghită faptul că echipajul își crease o fortăreață de nepătruns dându-i uitării.

În urmă cu vreun an, îi pierduseră pe vecie.

Doi oameni, mare pagubă, s-a găsit odată un te-miri-cine să comenteze, îmbrâncindu-l ca la o glumă bună. El și încă vreo doi se abținuseră să nu-i sară la gât. Chiar dacă dorul de Maty și Jack nu li se mai strecura pe buze, se resimțea ca un spin în talpă.

- Seraph?

Șeful de echipaj tresări din buimăceala sa. Mayn, secundul, îl privea din prag, nemișcat ca un pietroi. Doar vocea îl trăda că nu era turmentat: și-o păstra calmă, controlată la fiecare inflexiune.

Luaseră mai devreme masa la parter, iar Seraphim - și, aparent, și Mayn - reușise să se abțină de la mai mult de o sticlă. Se retrăsese la etaj ca să-și taie părul, căci navigatorul lor, vulpoiul de Shan, îl călcase mai devreme pe nervi. Deși Seraphim știa că era în firea lui să profite de orice, nimeni de la bord nu călca pe legi și pe cadavre precum el.

În acea seară, vulpoiul profitase de faptul că nepoții cârciumăresei erau plecați și nu puteau interveni. Ațâțat de bătrâna băgăreață, își ascunsese șuvița albă sub o căciulă și spărsese câteva farfurii, amenințând-o cu toate blestemele pământului dacă i-ar fi pus să plătească pentru ele.

Urmau s-o șteargă de la tavernă dimineată și nimeni n-avea să-i prindă. Echipajul unei nave fantomă trebuia să se comporte ca atare - lăsându-și sau nu amprenta, era musai să dispară fără urmă din orice port. Singurele dovezi erau relatările disperate ale „victimelor”, așa cum avea să i se întâmple doamnei Xu.

Uneori, lui Seraphim îi plăcea acel tip de viață. Alteori, îi venea să spargă în capul vulpoiului nu câteva farfurii, ci o colecție întregă, doar așa, ca să-și mai spele din remușcări. Îi era greu să accepte că Shan îi intrase căpitanului pe sub piele atât de repede. Mai înainte, Seraphim fusese omul lui de încredere, pe lângă răposatul Jack. Fusese. I se demonstrase însă că era surprinzător de ușor să cadă în dizgrația unui căpitan ca Hugo Lowe.

După moartea lui Jack, primul secund al *Cormoranului*, postul îi revenise lui Mayn. Seraphim nu se dădea în vânt să-i asculte lui

ordinele, ci menținea impresia doar ca să nu iște certuri. Măcar el nu se arunca cu pumnii la fiecare babă care voia să-l insulte...

Mayn trecuse pragul băii. Cu mâna întinsă, cerea foarfeca din mâna șefului de echipaj, pe care reticența îl făcu să se strâmbe sugestiv.

– Doar nu ți-oi scoate ochii c-o amărâtă de foarfecă, Seraphim, dă-o-ncoa'! Pe mine nu m-a tuns nimeni cât am fost pe străzi. M-am învățat de unul singur!

– Dacă mă vede oglinda chilug la final, tu o s-ajungi cu ochii scoși...

– Da, da, și eu prefer să fac o baie mai repede de data viitoare când acostăm, bombăni Mayn, smulgându-i pieptenul din mână. Ai pretenții de muiere la păr, jur!

Mayn îi dădu tot părul ud pe spate, trase de el și îi puse foarfeca la ceafă. Seraphim își mușcă limba; cu niște copii periculoși la bord, era uneori mai înțelept să taci și să înghiți.

– La masă pretindeai că ești amețit, observă el. Văd că ești... treaz.

– Te miră?

– Se pare că te subestimam, ridică Seraphim din umeri.

Dacă îi simți disprețul din voce, Mayn îl ignoră.

– Altfel, Hugo m-ar fi trimis în port să verific *Cormoranul* cu Will. Mă mir cum de-ai scăpat *tu*, că sigur te-a văzut mai fluent decât toți de la masă.

– Nu mă duceam nici de mă amenința. De șapte ani de când mă știe, Hugo are habar cu cin' se joacă, beat sau nu.

Seraphim se încordă odată ce termină de vorbit. Din ce în ce mai multe șuvițe cădeau în lighean una după alta. Oare chiar avea de gând să-l lase chilug?

– S-a zis și cu pletele de marinar nevoiaș, conchise Mayn, lăsând jos foarfeca cu o mândrie înfiorătoare.

Îl trimise pe șeful de echipaj mai aproape de oglindă cu o palmă după ceafa goală, iar ocările ce urmau să-l sinchisire nici de acea dată. Când se sătură să-l înjure, Seraphim pufni și se întoarse din nou către el.

– Hugo-i în cameră?

– Când am intrat, se întorcea pe cealaltă parte. Vezi să nu-i calci pe ochelari, că i-au picat undeva pe lângă pat. Nu l-am mai văzut așa amețit de mult. Zici că a făcut schimb de trupuri cu William pentru o seară. Acum, ieși. Nu m-am mai spălat ca lumea de luni. Cât săpun ai putut să consumi?!

– Păi... în felul ăsta, îl enervez pe Hugo din... din *orice*! Și dacă dimineață nu mă mai găsește?! I-aș ura succes să-și găsească alt țintaș! ;Chau, comemierda¹!

Când era singur, beat sau nervos, William vorbea cu voce tare – sau mai șoptită – în spaniola de acasă. Acum, se întâmpla să fie de toate: beat pe jumătate, singur în port în miez de noapte și nervos pe căpitan că nu l-a lăsat să doarmă nici de-al naibii. Hugo ajunsese la concluzia că țintașul se îmbăta destul pe corabie, așa că pe uscat trebuia să rămână zdravăn.

La cină, pe William îl mâncase undeva să îl ia la întrebări pe căpitan care, scos din sărite și prea amețit să răspundă, îl expediase pe țintaș să verifice „barca”.

Oriunde s-ar fi uitat, portul, mai mult o adunătură de docuri rare și părăsite, era năpădit de întuneric. Câteva sălcii de

---

¹ La revedere, ipocritule! (spaniolă)